

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **N. Ch.**, zastoupeného JUDr. Rudolfem Blažkem, advokátem se sídlem Trojdílná 13/440, 150 00 Praha 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 16. 6. 2004, č. j. OAM-2044/VL-10-04-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 9. 2004, č. j. 24 Az 399/2004-20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Rudolfa Blažka **s e u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 6. 2004 žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; současně vyslovil, že na žalobce se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

Žalobce napadl toto rozhodnutí včasnou žalobou. Vyjádřil v ní obecně svůj nesouhlas s rozhodnutím žalovaného: ten podle něj porušil jak zákon o azylu, tak správní řád. Svá tvrzení odůvodnil žalobce odkazem na pohovory před žalovaným a na obsah správního spisu a navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a jeho věc opětovně projednána.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 17. 9. 2004; přisvědčil přitom žalovanému v jeho závěru, že žalobce nebyl pronásledován ani u něj není dán odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a že se rovněž může vrátit do země bez obav z následků uvedených v § 91 tohoto zákona. Rozsudek byl žalobci doručen 29. 10. 2004.

Proti rozsudku krajského soudu brojil žalobce (stěžovatel) dne 11. 11. 2004 kasační stížností. Pro nesouhlas s rozhodnutím soudu požádal o to, aby jeho věc byla opětovně přezkoumána. Uvedl, že nemá peníze na advokáta a že nutně potřebuje prodloužit vízum. V Gruzii je podle něj mimořádná situace a porušují se tam lidská práva. V doplnění kasační stížnosti z 22. 11. 2004, podaném u krajského soudu dne 25. 11. 2004, citoval stěžovatel

bez bližšího zdůvodnění některá ustanovení správního řádu, která žalovaný podle jeho názoru porušil (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46), a dále též čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení; požádal rovněž o ustanovení zástupce (usnesením z 26. 1. 2005 jím soud ustanovil advokáta JUDr. Rudolfa Blažka). Závěrem stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není přípustná.

Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu. Obecně vymezené druhy kasačních důvodů (neboli tzv. stížních bodů) jsou vypočteny v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); z něj plyne, že kasační důvody mohou směřovat jak proti postupu správního orgánu v řízení, tak proti postupu a závěrům krajského soudu, a stěžovatel může namítat jak procesní vady, tak nesprávné hmotněprávní závěry. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylicit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. To však stěžovatel ve své kasační stížnosti neučinil.

Namítal zde jednak své osobní problémy spočívající v nedostatku peněz na advokáta a v hrozícím vypršení platnosti pobytového víza pro azylové řízení; tyto námitky však nelze podřadit pod žádný z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., a jsou tak tzv. jiným důvodem ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Kasační stížnost založená toliko na takových jiných důvodech je přitom nepřipustná. Dále stěžovatel konstatoval, že v Gruzii je mimořádná situace a porušují se tam lidská práva. Takto tvrzené skutečnosti již by za jistých okolností mohly být pro rozhodnutí významné, kdyby je stěžovatel učinil základem konkrétní právní výtky; předpokladem pro účinné uplatnění kasačního důvodu je však také to, že obsahově shodná tvrzení a námitky stěžovatel uplatnil již v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud totiž nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až po vydání napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a nemůže se zabývat důvody, které stěžovatel nenamítal již v žalobním řízení, ačkoli tak mohl učinit (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Tvrzení o mimořádné situaci a porušování lidských práv v Gruzii není nijak právně kvalifikováno (není totiž zřejmé, zda se stěžovatel domnívá, že žalovaný tyto skutečnosti pominul, a porušil tak svou povinnost zjistit řádně skutečný stav věci, nebo že žalovaný i soud, ač o těchto skutečnostech věděli, je nesprávně právně posoudili), a je tedy toliko novou skutečností, kterou stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem (a dokonce ani v řízení před žalovaným). K ní Nejvyšší správní soud nepřihlíží, jak mu přikazuje ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.

K doplnění kasační stížnosti z 22. 11. 2004 Nejvyšší správní soud rovněž nepřihlížel: dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti, resp. ke specifikaci stížních bodů, totiž uplynula již 12. 11. 2004 a toto podání bylo soudu doručeno až 25. 11. 2004, tedy opožděně. Po uplynutí této lhůty již nelze účinně zpochybňovat rozhodnutí krajského soudu, s výjimkou

případů, kdy krajský soud vyzve stěžovatele k rozšíření již uplatněných kasačních důvodů v rámci odstraňování nedostatků náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 3 s. ř. s.); to se však v této věci nestalo.

Kasační stížnost je tak založena pouze na nově uplatněných skutečnostech a tzv. jiných důvodech, a je proto nepřipustná. Nejvyšší správní soud se kasační stížností z tohoto důvodu věcně nezabýval a odmítl ji [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal stěžovatelovu zástupci v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 1000 Kč za jeden úkon právní služby a 75 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci náleží 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu